

РЕШЕНИЕ

№ 3296

гр. София, 24.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 54 СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.СТ.В

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Д.СТ.В Гражданско дело № 20211110164345 по описа за 2021 година

Предявен е като частичен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за осъждане на „..... АД да заплати на С. С. С. сумата от **120 000.00 лева** (съобразно уточнението на исковата молба от 12.09.2022г.), представляваща част от обезщетение в общ размер на 150 000.00 лева за неимуществени вреди - емоционални болки и страдания, претърпени вследствие на смъртта на сина ѝ Д., настъпила в резултат от осъществена на 10.09.2019г. трудова злополука- ПТП, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.09.2019г. до окончателно изплащане на задължението.

Ищцата твърди, че, изпълнявайки служебните си задължения в качеството си на „търговски представител“ в „..... АД, синът ѝ Д. претърпял ПТП на 10.09.2019г., признато с разпореждане на НОИ от 07.11.2019г. за трудова злополука, в резултат от което починал на 17.09.2019г. Поддържа, че в резултат от загубата на сина си, с когото живеели в едно домакинство и имали изключително близки отношения и тясна емоционална връзка, основани на взаимни обич и грижи, развила остра стресова реакция и остро душевно разстройство. Отдръпнала се от останалите, затворила се в себе си, като стресовите и депресивните ѝ изживявания продължават и понастоящем, а тежкото ѝ емоционално състояние се задълбочава. Изяснява в тази връзка, че непосредствено след загубата на сина ѝ се наложило да приема медикаменти. Твърди, че „..... Д. бил енергичен и предприемчив, като се занимавал с различни дейности, с което бил и емоционална, и материална опора за майка си. Подчертава, че към датата на злополуката синът ѝ бил млад- едва на 43 години, а загубата му била внезапна. По изложените съображения претендира да бъде обезщетена за претърпените в резултат от смъртта на детето ѝ емоционални болки и страдания, считайки съобразно уточнението на исковата молба, че справедливото обезщетение възлиза на сумата от 150 000.00 лева, от която в настоящия процес претендира част, ведно със законна лихва, както и разноски.

В законоустановения едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК, с който ответникът оспорва иска, считайки, че въз основа на данните за механизма на ПТП следва да се приеме, че единствен починалият служител е отговорен за настъпването му, тъй като, движейки се със 70км/ч по пътя от гр. към гр. Силистра с товарен автомобил „.....“ с рег. № СН, при навлизане в ляв завой на пътя с радиус около

200 метра пресякъл единичната непрекъсната линия между двете пътни ленти на пътното платно, навлязъл в лентата за насрещно движение и се сблъскал с движещия се в нея лек автомобил „.....“, в резултат от което товарният автомобил се преобърнал по таван, Д. изпаднал от автомобила и получил тежка черепно- мозъчна травма. Изяснява, че във връзка със случая било образувано наказателно производство, приключило с постановление за прекратяването му поради извод на прокуратурата, че единствено поведението на починалия е довело до ПТП. Наред с това ответникът твърди, че за обезщетяване на претърпените от ищцата неимуществени вреди същата получила обезщетение в размер на 25 000.00 лева от ЗАД „.....“ АД в качеството му на застраховател по сключен с ответното дружество договор за застраховка „Отговорност на работодателя“. При тези твърдения счита, че предявеният срещу него иск следва да бъде отхвърлен, тъй като с изплатената сума от 25 000.00 лева са обезщетени претърпените от ищцата емоционални болки и страдания при съобразяване на степента, в която пострадалият, проявил според ответника груба небрежност, е допринесъл за настъпване на инцидента, признат за трудова злополука. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните, приобщените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и от правна страна:

Фактическият състав, обуславящ ангажиране на обективната гаранционно-обезпечителна имуществена отговорност на работодателя за обезщетяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди- така, както са заявени в исковата молба, включва следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1/ осъществяване на злополука, която по надлежния административен ред да е призната за трудова по смисъла на чл. 55 КСО; 2/ настъпване на неимуществени вреди- неблагоприятно засягане на нематериални, но правно защитими блага на работника или служителя, респ. на негови близки; 3/ причинно-следствена връзка между злополуката и вредоносните последици, т. е. последните да съставляват закономерна, естествена последица от настъпилия инцидент, като процесуалното задължение да установи при условията на пълно и главно доказване тези обстоятелства принадлежи на ищеца.

Не са спорни между страните, а и се установяват от надлежно приобщените и неоспорени писмени доказателства- трудов договор № 82/28.03.2012г. и длъжностна характеристика към него, разпореждане № 23816/07.11.2019г. по описа на ТП на НОИ-София град и писмо с изх. № 1030-21-576#1/05.04.2023г. по описа на ТП на НОИ-София град, епикриза № 9517, издадена от „МБАЛ Силистра“ АД, препис- извлечение от акт за смърт на Д., както и удостоверение за наследници на последния, следните обстоятелства: че ответното дружество и Д. са били страни по трудово правоотношение, по силата на което последният е заемал длъжността „търговски представител“ в „..... АД и което е прекратено поради настъпила смърт на служителя в резултат от получените от него травматични увреждания от ПТП, настъпило при изпълнение на служебните му задължения и при управление на служебен автомобил и признато с влязло в сила на 29.11.2019г. разпореждане по чл. 60, ал. 1 КСО на ТП на НОИ-София град за трудова злополука по смисъла на нормата на чл. 55, ал. 1 КСО, както и че ищцата е майка на починалия служител.

Между страните не са спорни и обстоятелствата, касаещи мястото, времето и пътната обстановка, при които е настъпил процесният пътен инцидент, които се установяват и от неоспорения и надлежно приобщен като писмено доказателств протокол за оглед на местопроизшествие, съставляващ официален удостоверителен документ съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 ГПК. Съгласно същия съобщение за ПТП на тел. 112 е получено в 18:24 часа на 10.09.2019г., а мястото на произшествието е път II- 71, км 9+500м в посока от гр. към с., покрит с гладък асфалт, сух, незакалян, незапращен и едрозърнест, състоящ се от две пътни ленти- по една във всяка посока на движение, разделени от единична

непрекъсната линия, без установени пътни знаци на мястото на произшествието.

От името на ищцата не се оспорват и изложените в отговора на исковата молба конкретни обстоятелства, касаещи поведението на починалия в резултат от ПТП служител на „..... АД, а именно, че управлявайки поверения му служебен автомобил „.....“ с рег. № СА СХ на процесния пътен участък със скорост от около 70 км/час, при извършване на ляв завой Д. изгубил контрол над автомобила, поради което навлязъл в лентата за насрещно движение и се блъснал в движещия се в нея лек автомобил „.....“ с рег. № СС РВ. В последния смисъл са и доказателствените (фактически) изводи в основното и допълнителното заключения на съдебно- автотехническата експертиза, които, преценени по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за компетентно и добросъвестно изготвени, даващи пълни, точни и обосновани отговори на възложените задачи, доколкото при изследването експертът е работил въз основа на обективно установените при огледа на местопроизшествието данни относно пътните условия и маркировка, относно деформациите по двете МПС, относно разположението на автомобилите и на частите от тях (т. нар. „регистрирани находки“) непосредствено след ПТП един спрямо друг, както и по широчината и дължината на пътното платно, относно задирианията по платното за движение, както и въз основа на изготвения при огледа снимков материал. Въз основа на тези обективни данни експертът е изчислил скоростта на движение на всяко МПС при настъпване на произшествието, а въз основа на това е извършил и реална симулация на ПТП с помощта на софтуер „...“, при която са изготвени мащабни скици с точност до милиметър, инкорпорирани в писмените заключения- в последния смисъл са разясненията на експерта в проведеното на 08.11.2023г. открито съдебно заседание.

Така, съгласно неоспореното в тази му част основно заключение на съдебно- автотехническата експертиза към момента на удара лек автомобил „.....“ се е движил с 53.6 км/час, а лек автомобил „.....“- със 73.10 км/час. Съгласно заключението на допълнителната автотехническа експертиза мястото на първоначално съприкосновение между двата автомобила е на 6.5 метра след приетия от вещото лице, а преди това- от органите на досъдебното производство в протокола за оглед на местопроизшествие, ориентир, считано от посоката на движение на лек автомобил „.....“, а по широчината на пътното платно- на около един метър вляво от десния край на платното за движение, считано от посоката на движение на лек автомобил „.....“. Въз основа на така установените параметри експертът е извършил симулация на ПТП с помощта на споменатия софтуер „...“, при която е установил, че към момента, в който водачът на лек автомобил „.....“ е имал възможност да забележи лек автомобил „.....“, разС.ието на първия до мястото на удара е било 33.26 метра, а на втория- 45.36 метра, при установени опасни зони за двата автомобила, както следва: 35.82 метра за лек автомобил „.....“ и 57.88 метра- за лек автомобил „.....“. Въз основа на тези данни експертът е обобщил, че сборът на двете опасни зони е по- голям от видимостта между двамата водачи, а в писменото си заключение по допълнителната автотехническа експертиза е изяснил, че от сравнението на опасната зона за лек автомобил „.....“ и отС.ието му от мястото на удара и при съобразяване на разположението на лек автомобил „.....“ към момента на удара- странично, косо разположен спрямо лек автомобил „.....“, водачът на последния не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието чрез аварийно спиране или завиване надясно. В проведеното на 08.11.2023г. открито съдебно заседание експертът е доразвил обосновката на извода си в последния смисъл, като е заявил, че ако водачът на лек автомобил „.....“ е бил задействал спирачната уредба веднага след като е възприел лек автомобил „.....“ да навлиза в неговата лента, а именно на 33.26 метра от мястото на удара, то скоростта на лек автомобил „.....“ след тези 33.26 метра би била 28 км/час, като дори и в този случай ударът е щял да настъпи, като не би съществувала и възможност за разминаване между двата автомобила, тъй като лек автомобил „.....“ се е движил към него странично, което ясно се установявало от приложения снимков материал. В допълнителното заключение експертът е уточнил, че поради релефа на

мястото на произшествието и ограничаването на видимостта от завоя водачът на лек автомобил „.....“ е имал възможност да забележи лек автомобил „.....“ едва след като същият вече е бил навлязъл в лентата му за движение.

По отношение на лек автомобил „.....“ автоекспертът е установил въз основа на описаните доказателствени източници- протокол за оглед на местопроизшествие и снимков материал, че при преминаването си през завоя- ляв, считано от неговата посока на движение, е изгубил напречната устойчивост на превозното средство, намаляло е сцеплението на гумите с пътя, при което се е получило странично занасяне и автомобилът е навлязъл в лентата за насрещно движение със страничната си лява част. Експертът изяснява, че ако не е имало такова странично занасяне, ударът е щял да бъде кос, приплъзващ с преобладаваща деформация в задната лява част на превозното средство, като интензитетът е щял да нараства от задната лява врата към задната броня, като в този случай деформацията по последната е следвало да е най- голяма, а в случая данни за увреждания по задната броня няма. В допълнителното си заключение вещото лице въз основа на данните за процесния пътен участък, в частност завой, е изчислило с помощта на споменатия софтуер за симулация критичната скорост, при която лек автомобил „.....“ дори и да навлезе в лентата за насрещно движение няма да поднесе странично и ще успее да се върне в собствената си лента за движение, а именно 48 км/час, като е допълнило, че при скорост, по- висока дори и с един километър в час, странично занасяне би настъпило, а същото е причината за невъзможността който и да е водачите да предотврати настъпването на удара при конкретно установените данни за тяхната скорост, взаимна видимост и опасни зони- в този смисъл са изричните съждения на вещото лице в отговора на задача 16 от заключението на допълнителната съдебно- автотехническа експертиза.

Въз основа на така приобщената доказателствена съвкупност настоящият съдебен състав приема за установено, че единствено поведението на водача на лек автомобил „.....“, т.е. на загиналия в резултат от ПТП служител, е довело до настъпване на същото. Това е така, доколкото, макар и да се е движил с позволена съобразно нормата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП за пътния участък скорост (по делото няма данни, а и твърдения скоростта да е била ограничена чрез поставен нарочен пътен знак съобразно разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП), същата не е била съобразена с пътната обстановка, в частност с конкретните характеристики на завоя, който е извършвал пътят. Последното се установява от факта, че при движението си в завоя водачът на лек автомобил „.....“ обективно не е съумял да запази напречната устойчивост над управлявания автомобил, изгубил е контрол над същия, поради което се е стигнало не само до навлизане в лентата за насрещно движение, но и до странично занасяне, при което автомобилът е бил разположен косо спрямо движещия се в лентата за насрещно движение лек автомобил „.....“, като, както бе изяснено, съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза именно това разположение обективно е пречило възможността за предотвратяване настъпването на удара. Така, за лек автомобил „.....“ е било невъзможно с оглед скоростта му на движение при настъпване на ПТП да се върне обратно към лентата, в която първоначално се е движил, а за лек автомобил „.....“ - да извърши успешно аварийно спиране или да заобиколи отдясно навлезлия в пътната му лента друг автомобил. С така установеното поведение водачът на лек автомобил „.....“ е станал според съда единствена причина за произшествието, като е нарушил разпоредбите на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП, съгласно които в одачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, като са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със съС.ието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в съС.ие да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 6, т. 56 от ДР на ЗДвП „ограничена видимост“ е налице при стръмнини,

завои и други препятствия, които пречат на видимостта. В случая, от писмените доказателства по делото, от заключението на съдебно-автотехническата експертиза, както и от показанията на свидетеля М. Я.- водач на другия участвал в ПТП лек автомобил, по отношение на които в тази им част за съда не съществува съмнение за правдивостта им, се установява, че видимостта и на двамата водачи преди ПТП е била ограничена от завоя на пътя, поради което всеки от тях е бил длъжен съобразно цитираната норма на чл. 20, ал. 2 ЗДвП да избере в рамките на пределно допустимата скорост такава, при която успешно- без да създава опасност за своите здраве и живот и за тези на останалите участници в движението, да премине през завоя. Като е избрал по- висока скорост от тази, която съгласно заключението на САТЕ се явява критична поне за връщане в собствената лента за движение след навлизането в насрещната, а с това респ. и за преодоляване на завоя без такова навлизане и занасяне, Д. е извършил тежко според настоящия съдебен състав нарушение на правилата за движение по пътищата. Преминавайки през завоя с посочената скорост при ограничена видимост от самия завой, водачът обективно не е съумял да овладее автомобила си, последният е загубил устойчивостта си, променил е траекторията си и е занесъл странично, навлизайки в лентата за насрещно движение, което поведение е осъществено при налични обективни индикации за водача относно траекторията на пътя, които в случая същият е пренебрегнал и които според съда дори и най- небрежният би съобразил, като намали скоростта до подходящата, която позволява спиране на автомобила на безопасно разстояние пред всяка възникнала опасност, в това число устойчивост при различни пътни условия, т. е. да не се преобърне или занесе при завой и да се движи точно по избраната от водача траектория.

За пълнота и прецизност следва да се изясни, че от така установеното от фактическа страна не се установява поведение на водача на лек автомобил „.....“, което да бъде преценявано като способствало за настъпване на пътния инцидент, доколкото последният не само се е движил със скорост в рамките на допустимата, но и със съобразена с пътния участък такава, тъй като при преминаването през завоя на пътя е запазил устойчивостта си и не е напуснал собствената си лента на движение. Същевременно, ирелевантно в случая е, че не се установява водачът на лек автомобил „.....“ да е предприел С.ителна маневра, доколкото съгласно заключението на съдебно-автотехническата експертиза евентуалното задействане на спирачната уредба на МПС ведната след като водачът е имал видимост към лек автомобил „.....“ не би препятствало настъпването на удара, а и доколкото последното е така не защото водачът на лек автомобил „.....“ сам се е поставил в невъзможност за предприемане на успешна С.ителна маневра, избирайки скоростта си, която по изложените вече съображения съдът намира за съобразена, а защото лек автомобил „.....“ е навлязъл внезапно- с оглед ограничената видимост от завоя и установената взаимна видимост между водачите на автомобилите, и то чрез странично занасяне в лентата за насрещно движение.

Съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Следва да се приеме, че груба е небрежността тогава, когато работникът не е положил грижата, която и най- небрежният би положил, респективно че тежките нарушения на правилата за движение по пътищата, станали причина за пътнотранспортно произшествие, при което е пострадал работникът или служителят, съставляват груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ- в този смисъл са постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 79/27.02.12 по г. д. № 673/11, IV ГО, решение № 114/19.07.19 по г. д. № 2413/18, III ГО, решение № 18/08.02.12 по г. д. № 434/11, III ГО, решение № 50227 от 15.12.2022 г. на ВКС по гр. д. № 169/2022 г., III г. о., ГК.

При съобразяване на установената конкретна фактическа обстановка при настъпване на процесното ПТП, единствена причина за което е допуснатото от фатално пострадалия водач тежко според съда нарушение на правилата за движение по пътищата, съдът намира, че се касае за хипотеза на проявена от служителя груба небрежност по смисъла на нормата

на чл. 201, ал. 2 КТ и цитираната практика на касационната инстанция по приложението ѝ, обосноваваща редуциране обема на обективната отговорност на работодателя. Съгласно практиката на касационната инстанция, формирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 348 от 11.10.2011 г. по гр. дело № 387/2010 г., ВКС, IV г. о., решение № 291/2012 г. по гр. д. № 951/2011 г. IV г. о. , решение № 159 от 15.01.2018 по гр. д. № 251/2018 III г. о. и решение № 79 от 27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г., г. о на ВКС, съпричиняването се степенува в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства. В случая, като се имат предвид конкретният механизъм на ПТП и пътната обстановка- ясно време, сух и незапразнен асфалт (т. е. липса на обстоятелства, които да налагат допълнително намаляване на скоростта) и управление на МПС с разрешена скорост, но пък със значително несъобразена с оглед конкретиката на завоя, както и че обективно единствен пострадалият служител е допринесъл за настъпване на процесната трудова злополука, следва да бъде прието съпричиняване от него в размер на 60 %.

За пълнота и прецизност следва да се изясни, че доколкото трудовата злополука, за която по надлежния административен ред е прието, че е настъпила през време и по повод на извършваната работа, е осъществена при управление на МПС, без значение в случая е дали на служителя е проведен нарочен инструктаж за спазване на правилата за движение, респ. дали последното е изрично включено като част от задълженията му в длъжностната му характеристика, тъй като адресати на тези правила са всички участници в движението, независимо от заеманата от тях длъжност, и тъй като се касае за дейност, която по естеството си е източник на повишена опасност.

Съгласно показанията на свидетелката- сестра на починалия служител и дъщеря на ищцата, Д. бил изключително спокоен, концентриран в това, което върши, отдаден на професията си и спорта- в свободното си време бил футболен съдия, дисциплиниран и отговорен към работата и близките си. бил несемеен и живеел с ищцата в апартамента на семейството в гр. Силистра. Двамата били в изключително близки и емоционални отношения. бил опора за майка си, споделял много с нея, подкрепял я след смъртта на баща си . Живеел с нея през целия си живот с изключение на периода, в който бил студент. Между двамата нямало неразбирателства и скандали. След настъпване на ПТП свидетелката видяла ищцата за първи път на 11.09 сутринта, когато С. С. била плачеща, разстроена. бил в кома пет дни, след което се установила мозъчната му смърт, при което свидетелката и майка ѝ взели решение за реализиране на донорска ситуация, което допълнително повлияло емоционалното съС.ие на ищцата. Мъката на С. С. била неописуема, като според свидетелката съС.ието на майка ѝ след смъртта на не се е променило- всеки ден ищцата се сеща за него, плаче, разстроена е, твърдейки, че загубата на дете не може да се сравни с нищо. След смъртта на сина ѝ С. станала по- затворена, по- малко желае да контактува с други хора, почти нищо не я радва- единствено успехите на свидетелката и присъствието на внучката ѝ- дъщеря на свидетелката, в известна степен можели да разнообразят ежедневието ѝ. Свидетелката изяснява, че опитва да ангажира майка си в грижата за дъщеря ѝ в гр. София, но това не винаги се получава. Понякога ищцата нямала желание да се включва в грижата за внучката си, искала да отиде в гр. Силистра, където и понастоящем продължава да живее, за да посети гроба на сина си. Свидетелката твърди, че майка ѝ не показва понастоящем да е превъзмогнала загубата, като счита, че не би могла някога да я превъзмогне.

Надя Сарафова свидетелства, че познава ищцата от много години, тъй като последната била съседка с бабата и дядото на свидетелката, която често ги посещавала до смъртта им през 2022г., тъй като се грижела за тях, а понастоящем също продължавала да пътува от гр. София, където живее, до гр. Силистра и да се вижда с ищцата. За починалия Д. свидетелката твърди, че бил изключително добър човек, много спокоен, възпитан и услужлив. живеел с майка си в едно домакинство, помагал ѝ изключително много- и

финансово, и физически, и емоционално, бил голяма опора за нея и след смъртта на мъжа ѝ. Свидетелката описва отношенията между ищцата и сина ѝ като изключително топли, изградени на подкрепа и доверие. За първи път след ПТП свидетелката видяла ищцата около месец след смъртта на, като я възприела като „един съсипан човек“, било ѝ изключително тежко, искрицата ѝ била угаснала. Свидетелката и С. се виждали на кафе в дома на ищцата, при което последната споделяла, че ѝ е много тъжно, винаги предлагала нещо сладко, което е обичал. Било ѝ много тъжно, плачела по С.но, била „празна“ и тъжна, поради което срещите им не могли да продължат дълго. Свидетелката обобщава, че след смъртта на ищцата не е същият човек, когото познавала- била тъжна, не преставала да плаче.

Така възпроизведените гласни доказателства, преценени по реда на чл. 172 ГПК, съдът намира за добросъвестно депозиран и правдив, доколкото същите са житейски логични, вътрешно и взаимно безпротиворечиви, а и намират безусловна опора в заключението на съдебно- психологичната експертиза, което, преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът намира за компетентно и добросъвестно изготвено, даващо пълни, точни и обосновани отговори на възложените задачи.

Съгласно изводите в същото, формирани въз основа на проведено с ищцата психологично изследване, в психологичен план в резултат от загубата на сина ѝ ищцата е имала интензивни и продължителни негативни преживявания, довели до дистрес и обусловили психотравмено съС.ие. Към времето на стресогенното събитие са били налице негативни емоции на скръб, чувство за невъзвратима загуба, шок, а след това- продължителна (с характеристики на протрахирана) депресивна реакция с тежка и средна степен на изразеност, характеризираща се с преживелищни- потиснатост, плачливост, лабилност на емоцията, нежелание за общуване, песимистични интерпретации, и вегетативни- нарушение на съня и апетита, психосоматично повишаване на кръвното налягане, симптоми. Според експерта понастоящем все още не е налице цялостна адаптация към психотравмената ситуация (преминаване на скърбенето), персистират преживявания от спектъра на тъгата и прогноза за възвръщане на предходното (преди стресогенното събитие) съС.ие не може да бъде дадена. В заключение вещото лице е обобщило, че при подекспертната е налице депресивно съС.ие със средна степен на изразеност, като каузалната връзка между стресогенното събитие и предизвиканата депресивна реакция е подкрепена както по времеви критерий, така и по съдържание.

Тъй като неимуществените вреди представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, те не биха могли да бъдат възстановени, а следва да бъдат обезщетени посредством заместваща имуществена облага, чийто размер съдът определя съобразно критерия, предписан в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД- по справедливост. Съгласно ППВС № 4/1968г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Съгласно трайно установената практика на ВКС принципът за справедливост изисква в най- пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице, като предполага индивидуална преценка на моралните вреди на ищеца, като се имат предвид множество обстоятелства и взаимовръзки.

Така, вземайки предвид, че се касае за загуба на син в работоспособна възраст и с активен начин на живот, с когото ищцата е живяла в едно домакинство през целия си живот, с когото са имали тясна, силна емоционална връзка, споделяли са, който е бил нейна опора във финансов и емоционален план и чийто живот на практика е предопределял живота и ежедневието на ищцата, поради което загубата му- внезапна и поради това шокираща, неочаквана и силно травмираща, обективно е довела до значителна и безвъзвратна промяна в живота на ищцата, която е останала сама в домакинството и която, макар и да има друго дете и внучка, съгласно показанията на свидетелите и заключението на съдебно-

психологичната експертиза е загубила мотивацията си за живот и е подчинила ежедневието си на тъгата и скръбта от загубата, която не само не е преодоляла, но и която е непреодолима за нея, и като съобрази и икономическата конюнктура в страната към датата на настъпване на събитието, настоящият състав приема, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди от процесната трудова злополука, довело до смъртта на служителя, възлиза на 120 000 лева. Така определеното обезщетение следва да бъде намалено с възприетия от съда принос на починалия за настъпване на вредоносния резултат, възлизащ на 60 %, което обуславя извод, че на ищцата се следва обезщетение за неимуществени вреди в размер на 48 000.00 лева, от която сума съобразно нормата на чл. 200, ал. 4 КТ следва да бъде приспадналата сума от 25 000.00 лева, за която страните не спорят, а и от данните по делото се установява, че е изплатена на ищцата за обезщетяване на вредите от процесната трудова злополука по силата на сключен от работодателя договор за застраховка на отговорността му в това му качество.

При тези мотиви предявеният като частичен иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ следва да бъде уважен до сумата от 23 000.00 лева, а за разликата до пълния предявен размер- отхвърлен. Като законна последица от уважаването на иска върху присъдената сума следва да бъде присъдена законната лихва от датата на вредоносното събитие съобразно заявеното с исковата молба искане в тази насока до окончателно изплащане на задължението.

При този изход на спора пред настоящата инстанция разноски се следват и на двете страни.

На основание разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв., с която е сключен приложеният по делото договор за правна помощ и съдействие, следва да бъде присъдена сумата от 1811.25 лева, представляваща част от определения от съда адвокатски хонорар съобразно материалния интерес по делото и нормата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответна на уважената част от петенцията.

На основание нормата на чл. 78, ал. 3 ГПК и съобразно изрично заявеното искане на ответника, индивидуализирано в представения по делото списък на разноските, в полза на ответното дружество следва да бъде присъдена сумата от 6992.08 лева, представляваща част от заплатения от него адвокатски хонорар за настоящото производство, съответна на отхвърлената част от иска, чийто общ размер, противно на поддържаното от името на ищцата, е под минималния, определен съобразно материалния интерес по делото и нормата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По арг. от нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС сумата от общо 1131.79 лева, представляваща част от държавната такса, дължима за разглеждане на иска и от сторените от бюджета на съда разноски, съответна на уважената част от иска.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА по предявения като **частичен иск** с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ „..... АД, ЕИК, да заплати на С. С. С., ЕГН *****“, сумата от **23 000.00 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - емоционални болки и страдания, претърпени вследствие смъртта на сина й Д., настъпила в резултат от осъществена на 10.09.2019г. трудова злополука- ПТП, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 17.09.2019г. до окончателно изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** този иск за

разликата до пълната предявена част от 120 000.00 лева.

ОСЪЖДА „..... АД, ЕИК, да заплати на адв., САК, личен номер 1900631810, сумата от **1811.25 лева**, представляваща адвокатски хонорар за осъществени безплатни защита и съдействие на ищцата С. С. С. по настоящото дело.

ОСЪЖДА С. С. С., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на „..... АД, ЕИК, сумата от **6992.08 лева**- разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА „..... АД, ЕИК, да заплати в полза на СРС сумата от **1131.79 лева**, представляваща държавна такса за разглеждане на иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на репис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____